

Hồi 3

Vừa lúc đó Long Uyển Nhi cũng đã tới trước mặt Thẩm Thảng Y.

- Thẩm đại hiệp.

- Cô nương tìm tại hạ có chuyện gì?

Long Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Không có chuyện gì, không biết hành động tối nay có chỗ nào cần tôi không?

Thẩm Thảng Y hỏi:

- Cô nương biết tối nay tại hạ sẽ làm gì?

Long Uyển Nhi:

- Không phải Thẩm đại hiệp tính tối nay điều tra chân tướng quý huyết hay sao?

Thẩm Thảng Y:

- Tại hạ quả thật có ý định đó.

Long Uyển Nhi:

- Trang viện này rất là rộng lớn, hơn nữa lần đầu tiên Thẩm đại hiệp tới đây, không rành nơi này, nếu Thẩm đại hiệp cần người dẫn...

Thẩm Thảng Y:

- Tối nay tại hạ không cần đi đâu cả.

Long Uyển Nhi:

- Chuyện này... tôi muốn hỏi Thẩm đại hiệp một câu.

Thẩm Thảng Y:

- Cô nương muốn biết chuyện gì?

Long Uyển Nhi:

- Nếu không đi đâu cả làm sao Thẩm đại hiệp có thể điều tra chân tướng?

Thẩm Thảng Y:

- Tại hạ không cần phải điều tra.

Long Uyển Nhi kinh ngạc hỏi:

- Có phải Thẩm đại hiệp đã biết ai là kẻ làm nên chuyện này?

Thẩm Thắng Y gật đầu nói:

- Đúng vậy.

Long Uyển Nhi:

- Nói cho tôi biết chuyện đó đã xảy ra lúc nào?

Thẩm Thắng Y:

- Trước bữa cơm tối.

Long Uyển Nhi:

- Như vậy giờ đây Thẩm đại hiệp tính sẽ làm gì?

Thẩm Thắng Y:

- Tuy tại hạ biết kẻ đó là ai, nhưng tại sao phải làm như vậy? Điều đó tại hạ chưa minh bạch, dù là điều đó không nên làm, nhưng tới giờ những việc đó chỉ là trò đùa, có thể người đó muốn đùa cho nên tại hạ chưa hành động ngăn chặn việc đó.

Long Uyển Nhi:

- Thẩm đại hiệp không sợ hấn sẽ giết người?

Thẩm Thắng Y:

- Nếu mục đích của kẻ đó là giết người, bây giờ bị tại hạ khám phá thì kế hoạch đó sẽ ngừng lại.

Long Uyển Nhi:

- Đúng vậy.

Thẩm Thắng Y:

- Nếu điều tại hạ suy đoán là chính xác, có thể ngăn ngừa trước khi sự việc xảy ra, và mọi chuyện sẽ kết thúc.

Long Uyển Nhi vẻ kỳ quái nói:

- Thẩm đại hiệp sẽ buông tha cho kẻ đó?

Thẩm Thắng Y:

- Kẻ này dù sao đi nữa không phải là người bại hoại.

Long Uyển Nhi:

- Nếu không phải kẻ bại hoại thì tại sao làm ra những chuyện này?

Thẩm Thắng Y:

- Việc hấn làm quả thật là không bại hoại, nhưng hấn đã làm dơ trang viện này.

Long Uyển Nhi:

- Gia phụ mất tích...

Thẩm Thắng Y cắt ngang:

- Có thể việc lịnh tôn mất tích không liên quan tới hấn.

Long Uyển Nhi trầm ngâm nói:

- Về việc hấn tiên đoán sẽ có người bị giết...

Thẩm Thắng Y:

- Có thể hấn chỉ nói thôi.

Long Uyển Nhi:

- Việc làm của hấn đã làm chúng tôi sợ hãi, không đơn giản chỉ là đùa.

Thẩm Thắng Y:

- Đương nhiên, nhìn con người của hấn không phải là kẻ thích đùa.

Long Uyển Nhi:

- Theo như suy đoán của Thẩm đại hiệp thì mục đích của hấn là gì?

Thẩm Thắng Y:

- Muốn cho mọi người dọn ra khỏi đây.

Long Uyển Nhi:

- Tại sao như vậy?

Thẩm Thắng Y:

- Cô nương còn nhớ lời của Vô Diện pháp sư?

Long Uyển Nhi nhin không được hỏi:

- Vô Diện pháp sư đã nói gì?

Thẩm Thắng Y:

- Có phải Vô Diện pháp sư có ý nói là nếu mọi người dọn ra khỏi trang viện thì sẽ không bị u linh quấy nhiễu?

Long Uyển Nhi suy nghĩ một hồi, gật đầu.

Thẩm Thắng Y:

- Nếu như Vô Diện pháp sư thật tới từ cõi u linh, thế gian căn bản không có u linh và cõi u linh, như vậy có thể trong trang này có ẩn tàng vật gì đó hoặc có bí mật nên kẻ đó muốn mọi người dọn ra để có thể lấy đi hoặc giữ bí mật.

Long Uyển Nhi:

- Kẻ đó bày trăm phương ngàn kế cốt yếu là muốn mọi người dọn ra?

Thẩm Thắng Y:

- Đó chỉ là suy đoán của tại hạ, còn dụng ý của kẻ đó ra sao thì tại hạ không biết.

Long Uyển Nhi:

- Nếu Thẩm đại hiệp nói vậy thì quý huyết ở đây không phải thật sự là quý huyết?

Thẩm Thắng Y:

- Vô luận là có quý hay không, hay quý có huyết hay không thì tại hạ không biết nhưng máu xuất hiện ở trang viện này không phải là quý huyết.

Long Uyển Nhi:

- Không phải quý huyết vậy thật ra là thứ gì?

Thẩm Thắng Y:

- Màu máu đỏ nếu không phải máu người thì là máu của thú vật.

Long Uyển Nhi:

- Còn màu tím?

Thẩm Thắng Y:

- Hấp hợp nước của nhiều loại dược thảo mà thành.

Long Uyển Nhi:

- Nước thuốc?

Thẩm Thắng Y:

- Một loại dược thảo có khả năng bổ máu.

Long Uyển Nhi:

- Nếu nói như vậy thì dược thảo đó được dùng để chữa những vết thương gây ra bằng đao, kiếm?

Thẩm Thắng Y:

- Hoặc có công hiệu khác mà tại hạ không biết.

Long Uyển Nhi:

- Thẩm đại hiệp có nghiên cứu qua về những vết thương do đao, kiếm gây ra tất chắc biết loại dược thảo đó?

Thẩm Thố Y:

- Tại hạ đã từng dùng loại dược thảo đó, cho nên khi vừa mới tới trang viên tại hạ đã biết quý huyết là thứ gì.

Long Uyển Nhi:

- Cho nên Thẩm đại hiệp mới biết kẻ đó là ai?

Thẩm Thố Y:

- Đúng vậy.

Long Uyển Nhi khẩn trương hỏi:

- Kẻ đó là ai?

Thẩm Thố Y:

- Đây không phải là lần đầu tiên cô nương hỏi tại hạ.

Long Uyển Nhi thở dài nói:

- Tôi thật sự không có tính nhẫn nại.

Thẩm Thố Y:

- Tại hạ tin đây là nguyên nhân mà cô nương tới đây tối nay.

Long Uyển Nhi cười khó, gật đầu.

Thẩm Thố Y:

- Nếu như tại hạ cố chấp, cô nương không minh bạch được chuyện này thì chắc tối nay sẽ không ngủ được.

Long Uyển Nhi lại gật đầu.

Thẩm Thố Y thở dài nói:

- Cô nương chắc nghĩ tại hạ cố làm ra vẻ huyền hoặc.

Long Uyển Nhi:

- Không giấu gì Thẩm đại hiệp, tôi đã từng nghĩ như vậy.

Thẩm Thố Y:

- Điều đó không có gì lạ, tại hạ không nói cho cô nương biết là vì có chủ ý riêng.

Long Uyển Nhi:

- Tuy nhiên Thẩm đại hiệp đã nhiều lần cố ý nói cho hấn...

Thẩm Thắng Y:

- Tại vì tại hạ có ấn tượng hấn không phải là kẻ bại hoại, tại hạ hoài nghi hấn làm như vậy chắc phải có khổ tâm riêng nên cho hấn cơ hội.

Long Uyển Nhi:

- Cơ hội gì?

Thẩm Thắng Y:

- Cơ hội giải thích, tại hạ nhiều lần nói là đã biết chân tướng và sáng ngày mai sẽ công bố bí mật về quỹ huyết, và chọn thư phòng này là nơi yên tĩnh mục đích là cho hấn thời gian tới đây giải thích, nói rõ nỗi khổ tâm, tại hạ sẽ không làm khó hấn mà nếu có thể được sẽ giúp hấn giải quyết nan đề.

Ngừng lại một chút, Thẩm Thắng Y cười cười nói:

- Nếu hấn là kẻ thông minh thì hiểu được ẩn ý của tại hạ.

Long Uyển Nhi:

- Nếu hấn không hiểu thì...

Thẩm Thắng Y:

- Vô luận hấn có hiểu lời ẩn ý của tại hạ hay không, qua đêm nay tại hạ sẽ không khách khí với hấn.

Long Uyển Nhi:

- Hấn...

Thẩm Thắng Y:

- Nếu cô nương không đợi được tới ngày mai thì hãy ở lại đây. Trừ khi hấn không tới còn không nếu hấn tới thì cô nương sẽ thấy.

Long Uyển Nhi:

- Thẩm đại hiệp cho tôi ở lại đây?

Thẩm Thắng Y:

- Tại hạ tưởng chuyện này cô nương biết còn rành hơn.

Long Uyển Nhi:

- Chuyện này...

Thẩm Thắng Y cắt ngang, nói:

- Chỉ sợ hấn thấy cô nương ở đây liền sinh lòng dố kỵ, không tới gặp tại hạ.

Long Uyển Nhi:

- Chuyện này dễ giải quyết thôi, tôi sẽ núp một bên.

Thẩm Thắng Y:

- Đó là một biện pháp.

Long Uyển Nhi liền hỏi:

- Thẩm đại hiệp nhất định hấn sẽ tới thư phòng?

Thẩm Thắng Y:

- Tại hạ không dám khẳng định. Cái mà khó đoán nhất trong thiên hạ là nhân tâm. Trừ chính hấn ra, tin rằng không có ai đoán được hành động của hấn, hướng hồ...

Long Uyển Nhi:

- Hà hướng thế nào?

Thẩm Thắng Y:

- Suy đoán của tại hạ chưa chắc gì là đúng, hiện tại vẫn là nghi vấn.

Long Uyển Nhi:

- Tới giờ Thẩm đại hiệp mới không có đầy đủ tự tin?

Thẩm Thắng Y:

- Chuyện suy đoán không liên quan gì tới lòng tự tin càng không phải khẳng định sự thật.

Long Uyển Nhi gật đầu.

Thẩm Thắng Y nói tiếp:

Đưa ra giả thuyết, quan sát bằng chứng đó là nguyên tắc của tại hạ khi giải quyết vấn đề.

Long Uyển Nhi hỏi tiếp:

- Theo như suy đoán của đại hiệp thì khi nào hấn sẽ tới?

Thẩm Thắng Y:

- Cái đó hiện giờ khó nói lắm.

Thẩm Thắng Y đột nhiên ngưng nói, nhìn chằm vào phía sau cổng.

Long Uyển Nhi cũng hướng nhìn về phía đó.

Cô ta nghe được tiếng bước chân.

Tiếng bước chân dồn dập truyền đến từ ngoài cổng, do đêm tối yên tĩnh, Thẩm Thắng Y và Long Uyển Nhi nghe rất rõ.

Long Uyển Nhi hoang mang hỏi:

- Có phải hấn đang tới?

Thẩm Thắng Y:

- Không phải.

Long Uyển Nhi cảm thấy kỳ quái, hỏi:

- Làm sao Thẩm đại hiệp biết?

Thẩm Thắng Y:

- Qua tiếng của bước chân của chúng.

Long Uyển Nhi:

- Chúng?

Thẩm Thắng Y:

- Có hai kẻ đi tới rất khẩn cấp, dù là việc này có hai người bày mưu tính kế và muốn tới đây tự thú thì cũng đâu có cần đi nhanh như vậy.

Long Uyển Nhi gật đầu.

Vừa nói xong thì bọn người kia đã vượt qua cổng, đang tiến vào hoa viên.

Bọn họ quả nhiên là hai người.

Hai kẻ bọn họ là Xuân Mai, Thu Cúc!

oOo

Xuân Mai mặt trắng như một tờ giấy, sắc mặt Thu Cúc cũng không khá gì hơn mấy.

Hai người họ hoang mang hoảng hốt đi tìm Thẩm Thắng Y, Long Uyển Nhi đón họ.

Long Uyển Nhi biết có chuyện gì không ổn, liền hỏi:

- Chuyện gì mà các người khẩn trương vậy?

Thu Cúc ngừng lại lấy hơi nói:

- Lão phu nhân đã qua đời.

Thẩm Thắng Y và Long Uyển Nhi nghe câu đó, mặt thất kinh.

Long Uyển Nhi liền hỏi:

- Ai nói?

Thu Cúc:

- Xuân Mai...

Long Uyển Nhi liền nhìn qua Xuân Mai, lớn tiếng quát:

- Xuân Mai!

Xuân Mai giọng run run nói:

- Lão phu nhân quả thật đã chết.

Long Uyển Nhi:

- Mẹ ta đang khỏe tại sao đột nhiên lại qua đời?

Xuân Mai đáp:

- Trước khi uống chén thuốc đó, phu nhân vẫn bình thường. Khi phu nhân uống chén thuốc đó thì phu nhân không nói ra lời, hai tay ôm lấy yết hầu, mặt lộ ra vẻ thống khổ phi thường. Lúc đó nô tỳ thấy kỳ quái, liền bước tới hỏi chuyện gì xảy ra, ngay lúc đó thất khiếu phu nhân có máu đen chảy ra...

Thẩm Thắng Y thất thanh:

- Máu đen?

Xuân Mai gật đầu:

- Phu nhân liền nằm bất động, nô tỳ lấy can đảm nắm tay phu nhân thì phát giác mạch đã ngừng đập...

Nàng ta nắm hai tay chặt lại với nhau nói:

- Lúc đó nô tỳ hoảng sợ quá, đi tìm tiểu thư, nhưng ở trong phòng tiểu thư lúc đó chỉ có Thu Cúc...

Thu Cúc đứng kế bên nói:

- Lúc đó nô tỳ nghe Xuân Mai nói vậy, kinh sợ quá, liền đi tìm tiểu thư.

Long Uyển Nhi nghe tới đó, không chút do dự liền chạy về.

Thẩm Thắng Y cũng bước theo.

Thu Cúc, Xuân Mai đi theo sau.

oOo

Lời tiên đoán của Vô Diện pháp sư đã thành sự thật, tử vong cuối cùng cũng đã xảy ra ở trang viện.

Như lời Xuân Mai nói, Tây Môn Bích thất khiếu chảy máu mà chết.

Toàn thân bà ta lạnh cứng.

Nét mặt bà ta khi chết quả nhiên thống khổ phi thường.

Hai tay bà ta bóp chặt yết hầu, lưỡi lòi ra ngoài, cặp mắt xanh mở to, không còn chút ánh sáng nào phát ra từ cặp mắt.

Long Uyển Nhi gục lên thân Tây Môn Bích khóc lớn.

Trên mặt Thẩm Thắng Y không hiện ra biểu tình nào, hắn đang nhìn vào bàn tay phải của Tây Môn Bích, nhìn xuống dưới đất.

Dưới đất còn những mảnh vỡ.

Nhìn thấy những mảnh vỡ đó, Thẩm Thắng Y quay sang nhìn Xuân Mai hỏi:

- Đó có phải chén thuốc?

Xuân Mai vừa thờ, vừa gật đầu.

Khi về tới đây, Xuân Mai và Thu Cúc rất mệt.

Thẩm Thắng Y bước tới lượm mảnh vỡ lên, quan sát tỉ mỉ, liền nói nhỏ:

• Độc dược không phải ở trong cái chén.

Liền đảo mắt nhìn quanh.

Chợt hắn nhìn thấy ấm thuốc trên tràng kỷ.

Thẩm Thắng Y nhìn chằm vào cái ấm thuốc đó, hỏi:

- Thuốc trong tô này có phải được chế ra từ cái ấm thuốc đó?

Xuân Mai:

- Phải.

Thẩm Thắng Y:

- Mang nó lại cho ta.

Xuân Mai tiến lại tràng kỷ mang ấm thuốc trở lại.

Hai tay nàng run cầm cập, tưởng chừng như ấm thuốc có thể rớt bất cứ lúc nào.

Nàng cầm ấm thuốc như là nắm một đứa con đưa tới trước mặt Thẩm Thắng Y.

Thẩm Thắng Y đưa tay tiếp lấy ấm thuốc, mắt nhìn Xuân Mai.

Ánh mắt của Thẩm Thắng Y sắc bén như kiếm tựa hồ có thể xuyên thấu được ý nghĩ, tâm sự của Xuân Mai.

Xuân Mai bắt gặp ánh mắt đó, hoảng sợ, giọng run run hỏi:

- Thẩm đại hiệp có còn điều gì phân phó nữa không?

- Không có.

Ánh mắt Thẩm Thắng Y hòa dịu lại.

Thẩm Thắng Y quay qua quan sát ấm thuốc.

Bình thuốc đó chỉ là một ấm thuốc bình thường, trên ấm không có dấu hiệu nào đặc biệt để nhận biết đến từ địa phương nào.

Tay trái Thẩm Thắng Y mở nắp ấm.

Mùi thuốc bốc ra từ chiếc ấm.

Thẩm Thắng Y không lạ gì với mùi thuốc này.

Thẩm Thắng Y nhíu mày khi mùi thuốc bay vào mũi, sau đó lại dậy nắp ấm lại.

Thủ Cúc đứng cạnh bên thấy như vậy liền hỏi:

- Thẩm đại hiệp có phát hiện gì không?

Thẩm Thắng Y lắc đầu nói:

- Không có gì quan trọng.

Thẩm Thắng Y để ấm thuốc xuống, tay kia nắm lấy Long Uyển Nhi nói:

- Lúc này không phải là lúc để khóc.

Long Uyển Nhi giọng đau thương, mắt ngấn lệ nói:

- Tôi... tôi phải làm gì bây giờ?

Thẩm Thắng Y:

- Trước tiên phải tìm hung thủ, kẻ đã hạ độc giết chết linh đường.

Long Uyển Nhi:

- Mẹ tôi bị người ta hạ độc chết?

Thẩm Thắng Y gật đầu nói:

- Độc trong thuốc.

Long Uyển Nhi hỏi:

- Ai là kẻ hạ độc?

Thẩm Thắng Y:

- Sẽ biết ngay thôi.

Quay sang Xuân Mai, Thẩm Thắng Y hỏi:

- Có phải ấm thuốc lấy từ chỗ Tư Mã Bất Quân?

Xuân Mai:

- Phải.

Thẩm Thắng Y:

- Thuốc mang tới đây khi nào?

Xuân Mai:

- Sau bữa tối, ba năm qua, cứ tối giờ đó là nô tỳ tới chỗ biểu thiếu gia lấy thuốc lần thứ hai.

Thẩm Thắng Y:

- Lần thứ nhất là khi nào?

Xuân Mai:

- Sau bữa sáng.

Thẩm Thắng Y:

- Lão phu nhân mỗi ngày phải uống thuốc hai lần?

Xuân Mai:

- Ba năm qua không một ngày nào thiếu, đó là ý của biểu thiếu gia.

Thẩm Thắng Y:

- Thuốc được đích thân Tư Mã Bất Quần nấu trước?

Xuân Mai gật đầu.

Thẩm Thắng Y hỏi:

- Khi người tới lấy thuốc có Tư Mã Bất Quần không có ở đó?

Xuân Mai:

- Có

Xuân Mai bổ xung thêm:

- Sau khi ăn tối xong, hầu hết mọi người ở trong thiên sảnh.

Thẩm Thắng Y gật đầu nói:

- Tất nhiên.

Hắn biết, tại vì lúc đó hắn cũng ở tại thiên sảnh.

Xuân Mai nói tiếp:

- Sau khi ăn tối xong, tiểu tỳ luôn tới chỗ biểu thiếu gia lấy thuốc.

Thẩm Thắng Y:

- Tới đó, có phải chính tay hắn đưa thuốc cho người?

Xuân Mai:

- Chính tay biểu thiếu gia giao cho tiểu tỳ, có khi biểu thiếu gia còn ném thử nữa.

Thẩm Thắng Y:

- Hắn có thử thuốc này không?

Xuân Mai:

- Không có, tại vì loại thuốc này đã nấu lần thứ tư rồi.

Thẩm Thắng Y:

- Khi nhận lấy thuốc xong thì lập tức đi thẳng tới đây?

Xuân Mai:

- Đúng vậy.

Thẩm Thắng Y:

- Và rót cho phu nhân uống?

Xuân Mai gật đầu nói:

- Phu nhân vừa uống xong thì trở thành như vậy.

Thẩm Thố Y:

- Những lời người nói hoàn toàn là sự thật?

Xuân Mai hoảng sợ, đưa tay lên nói:

- Toàn sự thật.

Thẩm Thố Y trầm ngâm.

Long Uyển Nhi nãy giờ ngồi nghe, nhin không được hỏi:

- Ai đã hạ độc?

Thẩm Thố Y:

- Độc ở trong ấm thuốc, ấm thuốc lấy từ nơi của Tư Mã Bất Quân, theo cô nương thì ai là kẻ hạ độc?

Long Uyển Nhi:

- Thẩm đại hiệp nói vậy kẻ hạ độc là biểu ca?

Thẩm Thố Y thở dài nói:

- Tại hạ tưởng hấn chỉ đùa, muốn giải thoát cho hấn ngờ đâu hấn biết sự tình đã bị bại lộ nên đã hạ độc thủ, thật là ngoài sự dự liệu của tại hạ.

Lại thở dài, Thẩm Thố Y nói tiếp:

- Có thể vì việc quý huyết bị thất bại, ảnh hưởng đến kế hoạch của hấn nên hấn ra tay trước.

Long Uyển Nhi:

- Kế hoạch của hấn là gì?

Thẩm Thố Y:

- Về phương đó hiện giờ tại hạ chưa có rõ lắm, nhưng chuyện nón trúc xuất hiện tin rằng có liên quan đến việc mất tích của lệnh tôn.

Long Uyển Nhi:

- Tại sao?

Thẩm Thố Y:

- Linh tôn mất tích cách đây ba năm và khi đó ông mang nón trúc bên người. Giờ đây nón trúc xuất hiện trong trang viện này, nếu như linh tôn đã chết, không còn nghi ngờ gì nữa kẻ đã giết hại linh tôn là kẻ sống trong trang viện này và tại hạ tin rằng cũng là hung thủ sát hại linh đường.

Long Uyển Nhi nhin không được hỏi:

- Có phải kẻ đó là biểu ca?

Thẩm Thắng Y gật đầu:

- Cũng là kẻ mà tại hạ đợi tại thư phòng tối hôm nay.

- Không thể nào.

Long Uyển Nhi đột nhiên hét lên:

- Tôi không tin hấn là kẻ giết chết mẹ tôi.

Thẩm Thắng Y nhìn Long Uyển Nhi nói:

- Tại hạ biết rằng cô và hấn có mối quan hệ rất tốt.

Long Uyển Nhi:

- Cho nên tôi biết rõ con người hấn.

Thẩm Thắng Y:

- Nhưng tất cả chứng cứ...

Long Uyển Nhi:

- Chứng cứ gì?

Thẩm Thắng Y không trả lời, quay qua Xuân Mai, Thu Cúc nói:

- Thu Cúc hãy kêu Long Lập lập tức tới nha môn kêu bộ đầu tới đây, Xuân Mai hãy kêu mọi người trong trang viện tới đây.

Thu Cúc liền đi ra, Xuân Mai vẫn còn đứng đợi lệnh, Thẩm Thắng Y nói:

- Từ Mã Bát Quần ngoại lệ.

Xuân Mai:

- Dạ.

Quay qua Long Uyển Nhi, Thẩm Thắng Y nói:

- Tại hạ và cô nương đi tìm hấn.

Long Uyển Nhi thất thanh nói:

- Thẩm đại hiệp khẳng định như vậy, có khi nào... thật sự là hấn...

Thẩm Thắng Y đáp:

- Đợi khi nào gặp hấn hãy nói.

Long Uyển Nhi gật đầu, thân nàng run run.

Thẩm Thắng Y hiểu được cảm giác của nàng, chỉ biết thở dài.

oOo

Cuối cùng thì mưa cũng đã tạnh, gió vẫn còn thổi.

Thẩm Thắng Y, Long Uyển Nhi rẽ vào ngõ trái, cuối cùng cũng đã tới chỗ của Tư Mã Bất Quần.

Mùi thuốc đã nhạt.

Trong tiểu lâu đèn vẫn còn sáng.

Đèn để tại bàn, nơi đó có Tư Mã Bất Quần đang ngồi.

Hấn đang ngồi đọc sách.

Sách y.

Hấn để hết tâm trí vào cuốn sách y dược đang đọc, không biết Thẩm Thắng Y và Long Uyển Nhi đang tiến vào.

Tới khi Long Uyển Nhi lên tiếng hấn mới ngẩng đầu lên:

- Có chuyện gì mà biểu muội cùng Thẩm đại hiệp tới đây?

Hấn liền đứng dậy, nhướng mắt nhìn, lấy làm lạ tại sao hai người lại tới.

Long Uyển Nhi không để ý tới hấn, hai mắt ngấn lệ, lệ như muốn trào ra.

Thẩm Thắng Y cũng không nói một lời nào, chỉ dùng đôi mắt lãnh đạm nhìn Tư Mã Bất Quần.

Tư Mã Bất Quần nhíu mày, lấy làm lạ liền hỏi:

- Có chuyện gì xảy ra?

Thẩm Thắng Y lạnh lùng nói:

- Các hạ phải biết chớ.

Tư Mã Bất Quần:

- Tại hạ phải biết chuyện gì?

Long Uyển Nhi ghen ngào nói:

- Mẹ tôi chết vì uống thuốc của người.

Tư Mã Bất Quần mặt biến sắc nói:

- Biểu muội nói cái gì?

Thẩm Thắng Y chen vào hỏi:

- Có phải Xuân Mai lấy ấm thuốc đó ở chỗ người?

Tư Mã Bất Quần:

- Mỗi ngày đều như vậy.

Thẩm Thắng Y:

- Long phu nhân sau khi uống thuốc đó thì thất khiếu xuất huyết, bị độc phát mà chết.

Tư Mã Bất Quần thất kinh nói:

- Làm sao trong ấm thuốc đó có độc được?

Thẩm Thắng Y:

- Cái đó phải hỏi người.

Tư Mã Bất Quần:

- Có khi nào các hạ hiểu lầm chăng?

Thẩm Thắng Y:

- Không khi nào.

Tư Mã Bất Quần nghi hoặc hỏi:

- Chuyện này hoàn toàn là sự thật?

Thẩm Thắng Y:

- Lúc này không phải là lúc để giỡn chơi.

- Nhưng những dược thảo này không có độc!

Tư Mã Bất Quần đi tới góc tường, cầm những dược thảo lên nói:

- Huống hồ những dược thảo này đã dùng bốn lần rồi, nếu như thật sự có độc thì đã bộc phát từ lâu rồi.

Thẩm Thắng Y:

- Cách giải thích duy nhất là những liều thuốc thuốc đây thiếu một loại dược thảo, chỉ có lần này thì bỏ loại dược thảo đó vào.

Tư Mã Bất Quân:

- Loại dược thảo nào?

Thẩm Thắng Y:

- Độc dược.

Tư Mã Bất Quân lắc đầu nói:

- Những thuốc tại hạ nấu không có bị nhiễm một chút độc nào, càng lại không bỏ độc. Trước giờ tại hạ không bỏ độc vào thuốc, giờ lại càng không có lý do để làm vậy.

Thẩm Thắng Y:

- Tất nhiên phải có lý do và chỉ có người biết lý do đó.

Thở dài, hắn nói tiếp:

- Nếu có chuyện không thể giải quyết được, người có thể tới chỗ ta thương lượng, đâu cần phải làm như vậy?

Tư Mã Bất Quân:

- Tại hạ không hiểu ý của các hạ.

Thẩm Thắng Y:

- Chính người phải tự hiểu.

Tư Mã Bất Quân:

- Tại sao?

Thẩm Thắng Y:

- Tại sao lại phải hỏi câu đó?

Tư Mã Bất Quân:

- Tại hạ cần phải hỏi.

Thẩm Thắng Y:

- Lúc tối hôm nay người đã tính tới thư phòng tìm ta.

Tư Mã Bất Quần liền hỏi:

- Tại sao?

Thẩm Thố Y:

- Tại hạ đã nhiều lần nhấn mạnh là đã biết bí mật về quỷ huyết và kẻ chủ mưu sẽ bị vạch trần sáng sớm ngày mai với mục đích là cho người một cơ hội tìm tại hạ để nói cho rõ mọi chuyện, người là người thông minh, làm sao nghe mà không hiểu?

Tư Mã Bất Quần nhìn chăm chăm Thẩm Thố Y, cười khổ nói:

- Tại hạ thật sự không hiểu các hạ nói gì.

Thẩm Thố Y:

- Quỷ huyết nhuộm cả trang viện này không phải do người làm?

Tư Mã Bất Quần:

- Tại sao các hạ đổ cái tội đó lên đầu tại hạ?

Thẩm Thố Y liền bước ngang qua, tay để trên một cây cột.

Trên cột có nhuộm đầy quỷ huyết.

Bốn bức tường của tiểu lâu cũng như trên đất đều bị dính quỷ huyết.

Thẩm Thố Y nhìn vào bức tường, kẻ đó nhìn xuống đất và nhìn lại cây cột nói:

- Trên đất quả thật là quỷ huyết, không nói cũng biết; trên cột cũng là quỷ huyết không nghi ngờ gì nữa quỷ huyết được sơn lên dùng dụng cụ nào đó. Lần đầu tiên vào đây tại hạ đã biết quỷ huyết là giả, tới lúc biết được quỷ huyết làm bằng gì thì tại hạ khẳng định rằng phán đoán của mình không sai lầm.

Tư Mã Bất Quần liền hỏi:

- Quỷ huyết được làm bằng gì?

Thẩm Thố Y:

- Bằng một loại thảo dược, đối với người nào có nghiên cứu về y dược, khi nấu lên thì sẽ có hình dạng như vậy.

Cười lạnh đậm, Thẩm Thố Y nói tiếp:

- Trong trang viện này người nghiên cứu y dược chỉ có mình các hạ.

Tư Mã Bất Quần:

- Nhưng...

Thẩm Thắng Y giơ tay ngăn lại, bước tới chỉ vào những dược thảo nói:

- Những loại này trộn chung với nhau và nấu sôi sẽ thành quý huyết.
- Những loại dược thảo đó?

Tư Mã Bất Quân bước qua, cầm những dược thảo đó lên, mặt liền biến sắc, nhìn rất khó coi nói:

- Những loại dược thảo này tại hạ mới mua gần đây thôi, nhưng tại hạ có nói rõ là loại trừ những loại dược thảo này, khi tại hạ nhận hàng thì cũng có coi qua, không có những loại dược thảo này.

Thẩm Thắng Y:

- Thật vậy?

Tư Mã Bất Quân:

- Những loại dược thảo này chỉ có hữu ích cho người bị thương bởi đao kiếm.

Thẩm Thắng Y:

- "Quý huyết" quả là có hữu ích cho việc chữa thương, có thể bổ máu, cầm máu.

Tư Mã Bất Quân:

- Tại hạ biết Thẩm đại hiệp có nghiên cứu về phương diện đao thương.

Thẩm Thắng Y:

- Cho nên người là người ta tìm khi tới trang viện này.

Tư Mã Bất Quân:

- Khi vào nơi đây, tại hạ tin chắc rằng Thẩm đại hiệp đã thấy những loại dược thảo này.

Thẩm Thắng Y:

- Đúng.

Tư Mã Bất Quân:

- Không lấy làm lạ khi hoài nghi tại hạ.

Thẩm Thắng Y:

- Kể hý lộng quý huyết là người bí mật, nhưng phải là người có hai điều kiện sau đây. Thứ nhất là phải biết rõ về trang viện, không thì không thể nào trong một đêm có

thể biến thành huyết viện. Thứ nhì, là một kẻ phải biết rành về y dược, không thì không thể nào làm thành quỹ huyết được.

Thẩm Thắng Y ngừng một chút rồi nói tiếp:

- Trong trang viện này, kẻ phù hợp với hai điều kiện trên chỉ có một mình người.

Hắn liền đưa tay chỉ vào Tư Mã Bất Quân.

Tư Mã Bất Quân liền tránh cái chỉ đó, thối lui về sau.

Mặt thất thanh.

Thẩm Thắng Y nói tiếp:

- Hiện tại lão phu nhân thăm tử vì thuốc của người, người có lời gì giải thích?

Tư Mã Bất Quân cười khổ nói:

- Tại hạ không biết lời gì để thích, nhưng quả thật tại hạ không có bỏ độc dược trong thuốc.

Thẩm Thắng Y nhìn Tư Mã Bất Quân với ánh mắt lạnh lùng.

Long Uyển Nhi cũng nhìn Tư Mã Bất Quân mặt hiển lên vẻ bi phẫn.

Tư Mã Bất Quân thất kinh khi phát giác ra, đi về phía Long Uyển Nhi nói:

- Biểu muội...

Long Uyển Nhi cắt lời:

- Đừng kêu ta là biểu muội nữa.

Tư Mã Bất Quân thở dài nói:

- Muội không tin ta?

Long Uyển Nhi:

- Chúng có xác thực, làm sao ta có thể tin người?

Tư Mã Bất Quân:

- Ta thật sự không biết chuyện này.

Long Uyển Nhi nín lặng, nước mắt đã chảy dài xuống má.

Tư Mã Bất Quân dậm chân nói:

- Có người vui oan giá họa cho ta!

Thẩm Thắng Y:

- Ai?

Tư Mã Bất Quần:

- Không biết.

Thẩm Thảng Y:

- Tại sao người ta vu oan giá họa cho người?

Tư Mã Bất Quần lắc đầu nói:

- Ta không biết.

Thẩm Thảng Y:

- Những người tội phạm khi bị kết tội cũng thường nói như vậy.

Tư Mã Bất Quần giọng ghen ngào:

- Quả thật tại hạ bị oan.

Thẩm Thảng Y không tranh biện, hỏi qua chuyện khác:

- Người từng nói qua là có một thạch thất?

Tư Mã Bất Quần:

- Quả thật có một thạch thất.

Thẩm Thảng Y:

- Người từng nói là những dược thảo không dùng nữa thì bỏ vào đó?

Tư Mã Bất Quần:

- Đúng là như vậy.

Thẩm Thảng Y:

- Có thể dẫn tại hạ tới đó coi dược không?

Tư Mã Bất Quần cười nói:

- Tại hạ có thể từ chối dược không?

Thẩm Thảng Y:

- Không thể.

Tư Mã Bất Quần:

- Tới đó vì chuyện gì?

Thẩm Thảng Y:

- Đột nhiên tại hạ nghĩ tới một chuyện.

Tư Mã Bất Quân:

- Chuyện gì?

Thẩm Thắng Y:

- Không chừng ở đó có thể kiếm được chứng cứ quan trọng.

Tư Mã Bất Quân thở dài nói:

- Hy vọng là điều các hạ nghĩ là sự thật.

Thẩm Thắng Y:

- Tại sao?

Tư Mã Bất Quân:

- Những chứng cứ hiện có đang làm tại hạ đau đầu.

Thẩm Thắng Y:

- Có thể chứng cứ ở đó có thể giúp người thoát tội.

Tư Mã Bất Quân:

- Tại hạ khôn dám hy vọng.

Thẩm Thắng Y:

- Tại sao?

Tư Mã Bất Quân:

- Kẻ này đã có âm mưu ác độc muốn cho tại hạ bị tội danh, biết đâu ở dưới thạch thất các hạ tìm được chứng cứ, nhưng không chừng chứng cứ đó bất lợi cho tại hạ.

Thẩm Thắng Y:

- Có thể sẽ không tìm được gì.

Tư Mã Bất Quân:

- Cũng hy vọng là vậy.

Hắn liền đi trước nói:

- Đi đường này, xin mời.

oOo

Thạch thất nằm dưới đất, do cửa bí mật đi vào.

Phía sau tiểu lâu là Phật đường, trên bàn thờ là bài vị của cố chủ nhân.

Hiện tại các bài vị được để chồng lên.

Nguyên nhân vì con cháu của chủ nhân không mang chúng đi. Tư Mã Bất Quần cũng không đem chúng làm củi đốt.

Bàn thờ hiển nhiên có bố trí cơ quan, có thể chuyển động.

Tư Mã Bất Quần ấn vào cơ quan, bàn thờ liền mở ra.

Một địa đạo làm bằng đá liền hiện ra trước mặt mọi người.

oOo

Trong thạch thất quả nhiên chất đầy dược thảo.

Có dược thảo tất nhiên phải có mùi, trong phòng tràn ngập mùi của những loại dược thảo.

Rọi đèn vào thạch thất, mặt của Tư Mã Bất Quần lại biến sắc.

Trong thạch thất quả nhiên phát hiện được bằng chứng, đúng như dự đoán của hắn, bằng chứng mang bất lợi cho hắn.

Trong góc của thạch thất có một lối "quỷ huyết" dược thảo.

Phần lớn số dược thảo đã được nấu, chúng có màu quỷ huyết.

Thẩm Thắng Y nhìn thấy những thứ đó hỏi:

- Người còn cơ hội gì để nói?

Tư Mã Bất Quần lắc đầu:

- Tại hạ không có gì để nói, cũng không lấy làm thất vọng.

Đúng như dự đoán của hắn, chúng cố tìm được trong thạch thất càng gây bất lợi cho hắn.

Thẩm Thắng Y cười lạnh lùng nói:

- Đây cũng là người ta hãm hại người?

Tư Mã Bất Quần:

- Tại hạ đã nói vậy, nhưng có ai tin?

Hắn cuối đầu xuống.

Thẩm Thảng Y:

- Tại sao người phải làm như vậy?

Tư Mã Bất Quần vẫn cuối đầu, không nói lời nào.

Thẩm Thảng Y:

- Có phải người quá mệt mỏi vì ngày ngày phải nấu thuốc cho phu nhân?

Tư Mã Bất Quần:

- Tại hạ bình sinh rất say mê nghiên cứu y dược và chữa bệnh cho người khác.

Thẩm Thảng Y lại hỏi:

- Có phải hai vợ chồng họ phản đối người qua lại với con gái của họ?

Tư Mã Bất Quần:

- Họ đã hứa chuyện hôn phối giữa tại hạ và Uyển Nhi.

Thẩm Thảng Y quay qua nhìn Long Uyển Nhi.

Long Uyển Nhi gạt đầu, nước mắt chảy dài trên má.

Thẩm Thảng Y giật mình nói:

- Việc này quả thật kỳ quái, kẻ giết người tất phải có lý do, lý do giết người là gì?

Tư Mã Bất Quần thở dài nói:

- Nếu như chuyện này tại hạ biết thì tại hạ đã nói ra rồi.

Thẩm Thảng Y:

- Người phủ nhận chuyện hạ sát phu nhân?

Tư Mã Bất Quần:

- Sự thật tại hạ không có giết người.

Thẩm Thảng Y:

- Vậy làm sao người giải thích việc ẩm thuốc có độc, dược thảo làm thành quý huyết và cái nón trúc tìm thấy ở chỗ người?

Tư Mã Bất Quần:

- Tại hạ vô phương giải thích.

Thẩm Thắng Y:

- Những bằng chứng này đủ để cho người bị tù chưa?

Tư Mã Bất Quần:

- Quá đủ.

Thẩm Thắng Y:

- Trước khi quan phủ tới người nên nghĩ ra lý do để biện minh hoặc là hy vọng tìm ra chứng cứ để thoát tội.

Tư Mã Bất Quần cười khổ nói:

- Tại hạ cũng hy vọng như vậy.

Thẩm Thắng Y:

- Nhưng cũng đừng hy vọng lớn quá, hy vọng càng lớn thì càng thất vọng.

Khi nói những lời đó, sắc mặt Thẩm Thắng Y lộ vẻ kỳ quái.

Tư Mã Bất Quần gật đầu, cười khổ.

Một nụ cười miễn cưỡng.

Thẩm Thắng Y cần đèn quan sát chung quanh rồi bước ra khỏi thạch thất.

Tư Mã Bất Quần cũng đi theo ra ngoài.

Khi ra tới ngoài, Thẩm Thắng Y cũng quan sát, tìm kiếm chung quanh phật đường.

Không tìm được gì khác, Thẩm Thắng Y liền ly khai tiểu lâu.

Tư Mã Bất Quần cố vẻ thất vọng.

Nhưng không ngoài dự liệu của hắn.

oOo

Bộ đầu ở địa phương này là Thẩm Thương, tuổi còn trẻ.

Người ta đồn rằng hắn có thể làm bộ đầu ở đây vì hắn là em vợ của quan huyện đại nhân.

Bản thân võ công của hắn cũng thuộc vào cao thủ. Vì hắn xưa kia là một tiêu sư.

Hắn đương nhiên biết Thẩm Thắng Y, Thẩm Thắng Y là người má hắn rất bội phục.

Có lần hắn còn nói Thẩm Thắng Y là anh em bà con với hắn.

Có rất nhiều người tin lời nói đó.

Dù sao hắn cũng là họ Thẩm.

Khi nghe Long Lập tới báo quan, hắn liền mang thủ hạ tới trang viện lập tức.

Người anh họ có chuyện cần tới, hắn làm sao dám từ chối.

Hắn nói như vậy.

Bí mật đó đương nhiên là Long Lập nói cho hắn biết.

Khi thủ hạ của hắn nghe vậy, bọn chúng rất phấn khởi.

Đại bộ đầu lại là em họ của Thẩm Thắng Y, một kẻ danh chấn giang hồ, bọn chúng cũng thấy vinh quang lây.

Cho nên bọn người trong nha môn đặc biệt tận lực.

Khi bước vào trang viện, Thẩm Thương thật sự đi nhanh hơn.

Đi nhanh gấp đôi bình thường.

Hắn đi cách thủ hạ đi đầu ít nhất là bảy trượng.

Đi bên sát bên cạnh hắn chỉ có Long Lập.

Khi đi bên cạnh bộ khoái trở về, đúng lúc đó hắn liền thấy Thẩm Thắng Y bước tới, tên bộ khoái bước tới tự giới thiệu.

Biểu tình của hắn thật nhiệt tình.

Nhiệt tình đúng như anh em bà con lâu ngày gặp lại.

Thẩm Thắng Y lấy làm kỳ quái.

Đây không phải là lần đầu tiên Thẩm Thắng Y gặp một bộ khoái nhiệt tình.

Bất quá những bộ khoái trước đây có nhiều chuyện không giải quyết được nên chúng nhờ vả Thẩm Thắng Y, hiện tại Thẩm Thương cũng có bộ dạng giống vậy.

Cho nên Thẩm Thắng Y cảm thấy kỳ quái.

Thẩm Thắng Y đương nhiên không biết là mình đã trở thành anh họ của Thẩm Thương. Thẩm Thương đối xử với Thẩm Thắng Y giống như một người anh.

Thẩm Thắng Y phấn khởi phi thường.

Bây giờ là lúc hắn cần một người biết nghe lời, một bộ đầu biết hợp tác để giải quyết vấn đề.

Thẩm Thương là một kẻ biết nghe lời, biết cách hợp tác.

Thẩm Thắng Y đương nhiên cũng nhiệt tình đối với Thẩm Thương.

Hắn thuật lại sự việc ở đây và giao Tư Mã Bất Quần cho Thẩm Thương.

Thẩm Thương liền ra lệnh cho thủ hạ còng Tư Mã Bất Quần lại.

Tư Mã Bất Quần không chút phản kháng, mặt không đổi sắc. Hắn quay sang nhìn Long Uyển Nhi nói:

- Mọi chuyện xảy ra, ta...

Không đợi cho hắn nói hết câu, Long Uyển Nhi quay mình bỏ đi.

Tư Mã Bất Quần không nói hết câu, hắn lộ vẻ thất vọng, cuối đầu nói với chính mình:

- Thị phi, trắng đen rồi đây sẽ được rõ.

Không ai nghe lời đó của hắn cả.

Thẩm Thắng Y nói với Thẩm Thương:

- Người dẫn phạm nhân đi trước đi.

Thẩm Thương gật đầu:

- Còn chuyện gì khác không?

Thẩm Thắng Y:

- Không có.

Thẩm Thương chào Thẩm Thắng Y xong liền quay mình dùng ta ra dấu cho thủ hạ.

Các bộ khoái đi chung quanh Tư Mã Bất Quần, có tên điu Tư Mã Bất Quần đi ra khỏi trang viện.

Thẩm Thương nhìn bọn họ đi ra, liền nói:

- Thẩm đại hiệp quả nhiên có bản lãnh.

Thẩm Thắng Y điềm nhiên cười nói:

- Các hạ hãy ra ngoài cổng đợi tại hạ.

Thẩm Thương:

- Tại sao?

Thẩm Thắng Y:

- Tại hạ sẽ cùng các hạ tới nha môn để nói rõ chuyện này.

Thẩm Thương gật đầu nói:

- Cũng tốt, cũng được.

Thẩm Thắng Y đưa tay ra nói:

- Xin mời.

Thẩm Thương theo lời thỉnh cầu của Thẩm Thắng Y, bước ra bên ngoài.

Quay sang Long Uyển Nhi, Thẩm Thắng Y nói:

- Bây giờ mọi chuyện đã được giải quyết, nhưng do tại hạ thất sách làm cho lệnh đường bị độc chết. Tại hạ rất lấy làm hối tiếc.

Nói tới đó, Thẩm Thắng Y chấp tay và cúi đầu.

Long Uyển Nhi hoang mang, né tránh và nói:

- Thẩm đại hiệp đừng nên nói như vậy, đại hiệp đã tận hết sức.

Thở dài, nàng nói tiếp:

- Như lời gia mẫu đã nói, người ra đi mà chưa yên tâm.

Thẩm Thắng Y im lặng không nói.

Long Uyển Nhi khóc nói:

- Chỉ tại tôi, tôi không nghĩ...

Thẩm Thắng Y thở dài nói:

- Lòng người khó đoán.

Long Uyển Nhi giờ khóc lớn hơn.

Tây Môn Hạc này giờ đứng bên không nói một lời, đột nhiên lên tiếng:

- Thẩm tiên sinh, có phải mọi chuyện đều do biểu ca của Uyển Nhi gây nên?

Thẩm Thắng Y:

- Chúng cố xác thực.

Tây Môn Hạc thở dài nói:

- Bất Quần là một đứa trẻ tốt, tại làm sao mà trở thành như vậy?

Hắn lại thở dài lần nữa nói:

- Sự thật này khó mà có thể chấp nhận được.

Thẩm Thắng Y cũng thở dài.

Vu Mỹ tức thì bước qua nói:

- Những chuyện này có quan hệ gì tới u linh không?

Thẩm Thắng Y mỉm cười:

- Nếu quả thật có u linh thì cần gì phải dùng độc giết người.

Phó Thanh Trúc liền nói tiếp:

- Phụ thân của Uyên Nhi mất tích đã lâu, Thẩm đại hiệp có ý kiến gì không?

Thẩm Thắng Y:

- Tại hạ tin rằng ông ta đã chết rồi.

Phó Thanh Trúc:

- Theo ý của các hạ thì ai đã hạ thủ?

Thẩm Thắng Y:

- Không nhất thiết phải Tư Mã Bất Quần, có thể đồng đảng của hắn.

Phó Thanh Trúc:

- Tại sao các hạ lại nghĩ vậy?

Thẩm Thắng Y nhìn Vu Mỹ nói:

- Tôn phu nhân ở tại gần chỗ Tư Mã Bất Quần ở gặp được Vô Diện pháp sư, sau đó mặt Vô Diện pháp sư bị xé đôi và trong đó có máu chảy ra, sự tình ra sao thì mọi người cũng biết, không cần tại hạ giải thích.

Phó Thanh Trúc:

- Nói như vậy thì Vô Diện pháp sư chính là Tư Mã Bất Quần cải trang?

Thẩm Thắng Y:

- Tại hạ không được rõ lắm, nhưng ở tại nha môn tại hạ tin chắc rằng hắn sẽ cung khai tất cả.

Vu Mỹ nói tiếp:

- Có thể thật sự không có Vô Diện pháp sư ở cõi u linh, có thể Bất Quần hài tử bị quỷ nhập tâm.

Thẩm Thắng Y:

- Có thể như vậy.

Vu My:

- Trường hợp đó xảy ra có nhiều không?

Thẩm Thốg Y:

- Tại hạ không biết, bản thân tại hạ không có bản lĩnh như Chung Giản Quy và cũng chưa từng qua lại với ma quỷ.

Thẩm Thốg Y đột nhiên hỏi lại:

- Tại sao bà nghĩ rằng đây có thể là bị quỷ nhập?

Vu My đột nhiên biến sắc, nét mặt kỳ quái, giọng nói cũng trở nên kỳ quái.

Bà ta ráng lắm mới nói được:

- Tại vì tôi đã từng thấy qua quỷ.

Thẩm Thốg Y giật mình hỏi:

- Thật sao?

Vu My:

- Tôi không biết có phải đó chính là quỷ không.

Thẩm Thốg Y:

- Quỷ?

Vu My:

- Con quỷ đó có hình dạng như là người.

Thẩm Thốg Y nhìn không được hỏi:

- Bà đã thấy quỷ ở đâu?

Vu My:

- Đương nhiên ở tại trang viện.

Thẩm Thốg Y:

- Nơi nào trong trang viện?

Vu My:

- Gần nơi chỗ tôi đã gặp Vô Diện pháp sư.

Thẩm Thốg Y:

- Lúc đó là giờ nào?

Vu My:

- Buổi chiều trước khi quỷ huyết xuất hiện.

Thẩm Thắng Y:

- Hình dạng ra sao?

Vu My:

- Kể đó chắc chắn là phụ thân Uyển Nhi.

Long Uyển Nhi đứng kế bên nghe vậy liền hỏi:

- Nhị nương nói đã thấy cha tôi?

Vu My:

- Tôi tin lúc đó không nhìn lầm, bên hông người đó có mang nón trúc.

Long Uyển Nhi:

- Nón trúc?

Vu My.:

- Chiếc nón trúc mà hôm nay đã thấy tại nhà biểu ca cô.

Thẩm Thắng Y chợt cất ngang hỏi:

- Lúc đó bà phản ứng ra sao?

Vu My:

- Cảm thấy kỳ quái vì hân đã mất tích ba năm rồi.

Thẩm Thắng Y:

- Lúc đó ông ta đang làm gì?

Vu My:

- Bay bổng về hướng của Bất Quân cư ngụ.

Thẩm Thắng Y:

- Ông ta không phát hiện ra bà?

Vu My:

- Chắc là không.

Thẩm Thắng Y:

- Tại sao lúc đó bà không kêu ông ta dừng lại?

Vu My:

- Lúc đó tôi cũng muốn kêu hấn ngừng lại, nhưng lúc đó không nói thành lời và hấn biến mất sau làn khói trắng.

Thẩm Thắng Y:

- Lúc đó bà đương nhiên cảm thấy kỳ quái?

Vu My:

- Đúng vậy.

Thẩm Thắng Y:

- Bà không có đi theo coi rốt cuộc là chuyện gì?

Vu My:

- Lúc đó tôi sợ quá, không dám bước ra...

Phó Thanh Trúc nói tiếp:

- Lúc đó bà ta đánh thức tôi dậy, tôi không tin lắm nhưng không chịu đựng được sự hối thúc của bà ta liền cùng đi với bà ta ra ngoài coi.

Thẩm Thắng Y:

- Các người nhìn thấy những gì?

Phó Thanh Trúc:

- Không nhìn thấy gì cả, tôi thậm chí đi tới nơi Bất Quần cư ngụ cũng không phát hiện được gì.

Thẩm Thắng Y:

- Tư Mã Bất Quần lúc đó có ở trong trang viện không?

Phó Thanh Trúc:

- Lúc đó hấn đang ngồi đọc sách dưới đèn, rất bình tĩnh.

Thẩm Thắng Y:

- Các người không vào hỏi hấn có thấy gì không hay sao?

Phó Thanh Trúc:

- Không có, lúc đó tôi hoài nghi là Vu My bị hoa mắt.

Vu My:

- Lúc đó tôi cũng nghĩ mình bị hoa mắt, bây giờ nghĩ lại có thể lúc đó điều tôi thấy có thể là thật.

Thẩm Thắng Y thở dài nói:

- Tại hạ từ đầu chí cuối không tin Tư Mã Bất Quần là người như vậy, nhưng khi bước vào đây, khám phá quỷ huyết bí mật nhưng chưa công bố cho mọi người vì muốn cho hắn một cơ hội mà chuyện trở nên như vậy. Một người tốt mà trở thành như vậy ngoài việc bị quỷ nhập thì tại hạ không có cách giải thích hợp lý nào khác.

Vu My:

- Chưa chắc là vậy.

Thẩm Thắng Y thở dài nói tiếp:

- Nếu đúng là bị quỷ nhập thì phải mời pháp sư tới giải quyết, tại hạ chỉ có thể giúp tới đây thôi.

Thẩm Thắng Y quay qua nhìn Long Uyển Nhi nói:

- Long cô nương, người chết rồi không thể sống lại, xin cô nương chớ quá đau buồn.

Long Uyển Nhi:

- Tôi... tôi phải làm gì bây giờ?

Thẩm Thắng Y:

- Sáng mai nha môn sẽ sai người tới khám nghiệm thi thể, sau đó mọi người hãy lo hậu sự cho linh đường. Những chuyện sau đó hai nhị thúc của cô nương có thể lo liệu được.

Phó Thanh Trúc:

- Thẩm đại hiệp đã tận hết sức mình.

Long Uyển Nhi hỏi:

- Thẩm đại hiệp có nhận thấy rằng trang viện thật sự bị u linh phá hoại, làm gia đình tôi bị tan rã?

Thẩm Thắng Y cười khổ nói:

- Những chuyện này tại hạ có nói qua là mình không có kinh nghiệm.

Long Uyển Nhi thở dài nói:

- Chỗ này đã bị u linh tác quái, chúng tôi không thể ở chỗ này được nữa.

Thẩm Thắng Y:

- Vô luận có chuyện hay không có chuyện xảy ra, tâm lý con người lúc nào cũng có sự uy hiếp. Sự tình chưa sáng tỏ mà dọn ra thì không tốt lắm, cô nương phải hiểu.

Thẩm Thắg Y chắp hai tay lại nói:

- Đắ hết chuyện của tại hạ, tại hạ xin cáo từ.

Thẩm Thắg Y liền quay mình bước đi.

Long Uyển Nhi nhẹn không được, kêu lên:

- Thẩm đại hiệp...

Thẩm Thắg Y đứng lại, quay đầu hỏi:

- Cô nương còn chuyện gì nữa?

Long Uyển Nhi:

- Để tôi... tiễn đại hiệp một đoạn.

Thẩm Thắg Y:

- Bất tất.

Thẩm Thắg Y cất giọng ôn nhu:

- Cô nương nên nghỉ ngơi cho khỏe.

Long Uyển Nhi quay sang Long Lập nói:

- Vậy Long Lập hãy thay ta tiễn Thẩm đại hiệp.

Long Lập liền vâng lời bước tới.

Thẩm Thắg Y không cự tuyệt, quay mình bước đi.

Long Lập đi theo sau.

Long Uyển Nhi không tự chủ được, cũng bước ra khỏi phòng.

Long Uyển Nhi nhìn theo Thẩm Thắg Y như một kẻ mất hồn, đứng thần thờ trong sân.

oOo

Đi ra khỏi trang viện, mới đi vài bước, Long Lập nhẹn không được liền hỏi:

- Thẩm đại hiệp, chuyện này đại hiệp đã điều tra thật rõ ràng?

Thẩm Thắng Y quay đầu lại nói:

- Người còn điều gì hoài nghi nữa?

Long Lập:

- Tôi nghĩ rằng biểu thiếu gia không phải là con người như vậy.

Thẩm Thắng Y:

- Tại vì hấn luôn để lại trong lòng người ấn tượng tốt?

Long Lập gật đầu nói:

- Hấn không có lý do làm như vậy.

Thẩm Thắng Y:

- Có lý do hay không chỉ một mình hấn biết rõ.

Long Lập:

- Có khi nào hấn thật sự bị quỷ nhập không?

Thẩm Thắng Y:

- Vấn đề đó tại hạ không thể trả lời được.

Long Lập thở dài nói:

- Nếu mà như vậy, tiểu thư nhất định sẽ đau lòng lắm.

Thẩm Thắng Y cũng thở dài nói:

- Đây là chuyện không thể nào khác hơn được.

Long Lập không nói nữa, cũng không thở dài.

Không bao lâu hai người đã tới ngoài cổng của trang viện.

Thẩm Thương đang đứng trên thềm đá.

Thẩm Thắng Y tiếp tục hướng về phía trước nói:

- Xin mời.

Long Lập cũng nói:

- Thứ lỗi tại hạ không tiễn.

Thẩm Thắng Y cũng không nói gì, quay sang chào đón Thẩm Thương đang đi xuống bậc tam cấp.

Long Lập nắm cánh cửa, nhưng vẫn chưa đóng.

Qua một hồi lâu, hấn thở dài, lắc đầu nói:

- Chủ nhân khi sống không làm phước, cho nên u linh tác quái cũng không có gì lạ lạ.

Khi hấn định đóng cổng lại thì đột nhiên hấn thấy Thẩm Thương quay trở lại.

Long Lập bèn bước ra khỏi cổng, tứ bậc tam cấp mới đứng lại.

Long Lập thấy kỳ quái bèn hỏi:

- Đại bộ đầu, tại sao ông quay trở lại?

Thẩm Thương thở mạnh nói:

- Mang cái nón trúc tới đây.

Long Lập:

- Có phải cái nón trúc mất tích với chủ nhân ba năm trước đây, mới vừa tìm lại được hôm nay tại nhà biểu thiếu gia?

Thẩm Thương:

- Đó là vật chứng, ta phải đem về nha môn.

Long Lập:

- Cái nón trúc đó chủ mẫu đã kêu người đem tới, ngày hôm đó đã đem vào phòng chủ nhân rồi.

Thẩm Thương:

- Ta và người vào đó lấy.

Hấn nói xong liền tiến vào trong.

Lần đầu tiên Long Lập thấy một bộ đầu gấp gáp như vậy.

oOo

Mọi người vẫn còn ở ngoài phòng của Tây Môn Bích, Long Uyển Nhi vẫn còn đứng ngoài sân.

Khi nàng quay mình tính đi vào thì thấy Thẩm Thương và Long Lập gấp rút đi vào.

Mọi người cảm thấy ngạc nhiên, Long Uyển Nhi buộc miệng hỏi:

- Chuyện gì vậy?

Long Lập:

- Thấm bộ đầu muốn lấy cái nón trúc của chủ nhân mang đi.

Thấm Thương mở miệng nói tiếp:

- Đó là vật chứng, tại hạ phải mang đi.

Long Uyển Nhi quay qua hỏi Long Lập:

- Nón trúc hiện giờ ở đâu?

Long Lập:

- Tại phòng chủ mẫu.

Long Uyển Nhi:

- Vậy người vào đó lấy mang ra.

Long Lập nhận lệnh liền bước đi.

Thấm Thương không muốn nói tới chuyện đã qua, nhìn mặt Long Uyển Nhi đột nhiên hỏi:

- Cô nương hiện tại có dự tính gì không?

Long Uyển Nhi không cảm thấy kỳ quái, âm đạm nói:

- Vô luận có phải u linh quấy phá trang viện của chúng tôi hay không, chúng tôi sẽ tạm thời dọn ra khỏi nơi đây.

Thấm Thương:

- Vậy sao không bán đi cho tiện?

Long Uyển Nhi cười khổ nói:

- Ai sẽ mua khi họ đã biết được chân tướng sự thật?

Thấm Thương:

- Không hẳn là vậy, nếu cô nương thật sự muốn bán, tại hạ có thể giúp.

Long Uyển Nhi:

- Không biết ai muốn mua cái trang viện này.

Thấm Thương:

- Tên tây vục Thiết Đả Trương.

Long Uyển Nhi:

- Có phải chủ đồ trường Thiết Đảm Trương?

Thẩm Thương:

- Đúng vậy.

Long Uyển Nhi:

- Tại sao hấn muốn mua trang viện này?

Thẩm Thương:

- Mở đồ trường.

Long Uyển Nhi:

- Hấn không sợ quỷ sao?

Thẩm Thương:

- Con người như hấn, chỉ sợ quỷ còn sợ.

Hấn liền đổi giọng nói tiếp:

- Khi tại hạ tới đây điều tra về việc quý huyết, hấn có nói với tại hạ là nếu chủ nhân nơi đây muốn bán trang viện thì nói cho hấn biết, dù giá cả cao bao nhiêu hấn cũng chịu.

Long Uyển Nhi cảm thấy kỳ quái hỏi:

- Tại sao?

Thẩm Thương:

- Hấn nhận thấy rằng nơi đây rất thích hợp để mở đồ trường, khi đồ trường khai trương nhất định sẽ có nhiều khách kéo đến, tất sẽ kiếm được nhiều tiền.

Long Uyển Nhi:

- Có thật là giá cao bao nhiêu hấn cũng chịu?

Thẩm Thương:

- Chỉ sợ cô nương không thể làm chủ được.

Long Uyển Nhi:

- Cha tôi đã mất tích ba năm rồi, mẹ tôi vừa mới mất đây, tôi không thể làm chủ thì ai làm chủ?

Thẩm Thương:

- Có phải thật sự cô nương muốn bán không?

Long Uyển Nhi:

- Bây giờ tôi còn có tâm tình nói chơi hay sao?

Thẩm Thương dường như hiểu ý nói:

- Chuyện đó tôi sẽ bàn với cô nương.

Long Uyển Nhi:

- Khi nào sẽ bàn tận tường?

Thẩm Thương:

- Ngày mai được không?

Long Uyển Nhi:

- Vậy cũng tốt, bán càng sớm càng tốt, sau này tôi khỏi bị phiền hà.

Thẩm Thương:

- Vậy ngày mai tại hạ sẽ dẫn Thiết Đảm Trương tới đây nói chuyện.

Long Uyển Nhi:

- Khi nào giá cả thỏa thuận xong, tôi sẽ giao trang viện này cho hấn.

Thẩm Thương:

- Tốt, cứ như vậy đi.

Phó Thanh Trúc đứng bên đột nhiên xen vào:

- Thẩm bộ đầu quên rằng đang có công vụ trong mình hay sao?

Thẩm Thương:

- Tại hạ chưa quên.

Phó Thanh Trúc:

- Chuyện hồi nãy Thẩm bộ đầu làm cũng là một công tác trong phận sự của bộ đầu sao?

Thẩm Thương:

- Ngoại trừ công tác trong phận sự, công tác ngoài phận sự có lúc ta cũng nhận lo luôn.

Phó Thanh Trúc:

- Không biết tri huyện đại gia có đồng ý hay không?

Thẩm Thương:

- Quan huyện đại gia là anh vợ của ta, chủ yếu là ta làm tròn công tác trong phận sự còn những việc khác ta làm quan huyện đại gia không quan tâm.

Phó Thanh Trúc:

- Nếu có quan hệ như vậy thì không có gì là lạ.

Thẩm Thương:

- Phó gia cũng có chỗ muốn bán hay sao?

Phó Thanh Trúc điềm nhiên nói:

- Vợ chồng lão phu ăn ở nhờ, làm gì có chỗ để bán.

Hắn liền quay qua Long Uyển Nhi nói:

- Uyển Nhi, tuy ta là trưởng bối nhưng không có quyền hỏi tới việc người bán trang viện này, nhưng có hai câu phải nói ra, không nói không được.

Long Uyển Nhi:

- Nhị thúc có lời gì?

Phó Thanh Trúc:

- Đổ trường không phải là một việc tốt, người muốn bán trang viện này cho Thiết Đả Trương để hắn mở đổ trường hay sao?

Long Uyển Nhi:

- Khi trang viện này đã bán cho người ta, người ta muốn làm gì thì làm, tôi không quan tâm lắm.

Phó Thanh Trúc:

- Người nói hay lắm, nhưng đừng quên là gia phụ người năm năm không rời khỏi nơi đây. Bất luận là sao, cũng không thể bán trang viện này.

Long Uyển Nhi:

- Tại vì nơi đây có phương tiện mà biểu ca dùng để chữa bệnh cho mẹ tôi, cha tôi tin rằng trong vòng năm năm thì biểu ca có thể tìm ra thuốc chữa khỏi cho mẹ tôi cho nên cha tôi mới ở đây lâu như vậy. Hiện tại mẹ tôi đã mất, ở lại đây còn ý nghĩa gì nữa? Chỉ cần ở lại đây thêm một tháng nữa thì tôi sẽ bị điên mất.

Nước mắt lại tuôn ra.

Thẩm Thương lập tức nói:

- Nhìn cảnh đau lòng! Tôi nghĩ cô nương bán trang viện này sẽ tốt hơn.

Phó Thanh Trúc trừng hấn, lạnh lùng nói:

- Người tận lực như vậy, chắc là Thiết Đảm Trương sẽ cho người nhiều vàng bạc nếu mua được trang viện này.

Thẩm Thương:

- Cái đó tất nhiên là phải lấy.

Long Uyển Nhi:

- Thẩm bộ đầu đã có lòng như vậy thì tôi cũng sẽ không bạc đãi.

Thẩm Thương tinh thần phấn chấn, cười nói:

- Thiết Đảm Trương là một người mau mắn, không ngờ cô nương cũng vậy, về việc buôn bán này tôi bảo đảm là khi hai bên gặp mặt thì cuộc giao dịch sẽ chóng thành công.

Phó Thanh Trúc cười mỉa mai.

Thẩm Thương không thèm để ý tới, lúc đó thì Long Lập mang nón trúc đi tới kế bên Thẩm Thương.

Thẩm Thương liền quay qua hỏi Long Lập:

- Chiếc nón trúc này đây hả?

Long Lập:

- Đúng vậy.

Thẩm Thương đưa tay cầm lấy, quan sát từ trong ra tới ngoài rồi quay sang nhìn Long Uyển Nhi nói:

- Tại hạ xin cáo từ.

Long Uyển Nhi:

- Việc buôn bán có chuyện gì tôi sẽ tới tìm các hạ.

Thẩm Thương:

- Cô nương chớ lo.

Long Uyển Nhi:

- Tôi đã quá mệt rồi.

Thẩm Thương:

- Vậy càng nên nghỉ ngơi.

Long Uyển Nhi:

- Long Lập, người tiền Thẩm bộ đầu hộ ta.

Long Lập:

- Tiểu thư còn căn dặn điều gì nữa không?

Long Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Chỉ có bao nhiêu đó thôi, sau đó người có thể đi nghỉ.

Long Lập:

- Dạ.

Hắn liền quay sang Thẩm Thương:

- Thẩm bộ đầu, mời.

Thẩm Thương lập tức bước đi.

Hắn đi nhanh như lúc bước vào. Qua thần thái của hắn có thể đoán ra rằng trong vụ buôn bán này hắn được lợi không ít.

Long Uyển Nhi nhìn hai người bước đi xa, quay sang Tây Môn Hạc nói:

- Cừu cừu có ý kiến gì về việc bán trang viện không?

Tây Môn Hạc lắc đầu nói:

- Ta không có ý kiến gì, lúc trước ta cũng đã từng đề nghị mẫu thân người nên bán nó đi.

Hắn ta thở dài rồi nói tiếp:

- Nếu như mẹ người nghe lời ta thì đâu có chuyện xảy ra như hôm nay.

Long Uyển Nhi:

- Việc đã xảy ra rồi, những lời nói đó cũng bằng thừa.

Tây Môn Hạc bèn im lặng, gật gù.

Long Uyển Nhi nói tiếp:

- Bây giờ không còn sớm nữa, cừu cừu hãy về phòng nghỉ đi.

Tây Môn Hạc:

- Người cũng nên nghỉ đi.

Long Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Không, tôi tính đêm nay ở lại trong phòng mẹ tôi cho tới sáng.

Tây Môn Hạc đột nhiên rùng mình nói:

- Ta sẽ ở đó với người.

Long Uyển Nhi lắc đầu nói:

- Không cần, tôi muốn được yên tĩnh trong đó.

Tây Môn Hạc:

- Người không sợ sao?

Long Uyển Nhi điềm nhiên cười nói:

- Sợ cái gì? Nếu mẹ tôi thành quý thì cũng tìm kẻ hạ độc bà ta, tất nhiên sẽ không làm hại con gái mình.

Tây Môn Hạc rùng mình nói:

- Người thật là một người con hiếu thảo.

Hắn liền đưa quyển Thánh Kinh và thập tự giá trong mình qua cho Long Uyển Nhi.

Long Uyển Nhi không thể không nhận, nàng liền nói:

- Cũu cũu quá lo.

Tây Môn Hạc:

- Vậy ta mới an tâm.

Hắn ta liền làm dấu thập tự, nói:

- Thượng Đế phù hộ cho người.

Sau đó hắn lăm râm đọc những bài kinh văn mà chỉ có mình hắn hiểu, và từ từ quay người bỏ đi.

Long Uyển Nhi quay qua nhìn vợ chồng Phó Thanh Trúc và Vu Mỹ.

Không đợi nàng mở miệng, Phó Thanh Trúc nói:

- Vợ chồng chúng tôi cũng sẽ trở về phòng nghỉ.

Vu Mỹ tiếp lời:

- Người cũng hãy bảo trọng, đừng quá thương tâm sẽ có hại cho sức khỏe.

Long Uyển Nhi:

- Tôi sẽ tự biết lo cho mình.

Vu My:

- Vậy thì chúng tôi đi.

Phó Thanh Trúc và Vu My đồng đi khởi.

Long Uyển Nhi quay qua phân phó:

- Thu Cúc, Xuân Mai về phòng nghỉ đi.

Xuân Mai chào Long Uyển Nhi rồi đi ra.

Thu Cúc cuối người nói:

- Tiểu thư...

Long Uyển Nhi đưa tay ra ngăn lại, nói:

- Đứng quấy rầy ta.

Thu Cúc chỉ biết lui ra.

Bây giờ trong sân chỉ còn có một mình Long Uyển Nhi.

Những tiếng bước chân liên tục truyền đến trong đêm thanh vắng.

Long Uyển Nhi thở dài, buồn rầu bước đi về phòng.

Cửa phòng đóng lại.

Trời đất lại càng yên tĩnh hơn.

oOo

Đã quá nửa đêm.

Tiếng trống canh truyền trong không gian, đã canh ba.

Trong trang viện mọi vật im lìm.

Ở trong trang viện không nghe rõ tiếng trống canh.

Trang viện quả thật rộng lớn.

Trong phòng vẫn còn ánh đèn.

Long Uyển Nhi đã ngủ.

Từ lúc bước vào phòng tới giờ, nàng chưa bao giờ bước ra.

Tây Môn Bích mẹ nàng giờ đây đã là một người chết.

Thất khiếu vẫn còn chảy máu.

Ở chung với một người chết như vậy mà nàng có thể ngủ được thật là một chuyện kỳ quái.

Trong phòng không có một tiếng động, dù là một tiếng động nhỏ.

Có thể nào quyển Thánh Kinh và thập tự giá của Tây Môn Hạc giúp cho nàng ngủ trong hoàn cảnh như vậy.

oOo

Mưa thu lại rơi.

Gió mưa thua lất phất, tình thu càng buồn bã.

Mưa vẫn cứ rơi, trong góc tường của hoa viên có đám khói trắng trên một cây hoa.

Khói trắng bị gió thổi bay trong chớp mắt.

Khói trắng tan ra, trong bụi cây đó dường như có người.

Người đó đầu đội nón trúc, mình bận áo cà sa trắng.

Người đó hướng về căn phòng, bay lơ lửng về phía căn phòng.

Chiếc nón trúc không cột chắc lắm, khi ra khỏi bụi cây người đó sửa lại chiếc nón.

Anh đèn từ phòng chiếu trên khuôn mặt đó.

Một gương mặt trắng.

Gương mặt đó không có lông mày, không mắt, không mũi, và cũng không có miệng.

Vô Diện pháp sư.

oOo

Vô Diện pháp sư xuất hiện.

Hắn đến từ đâu?

Có phải hắn đúng là ở cõi u linh?

Buội cây hoa đột nhiên lay động và từ bụi cây hoa đó có một người xuất hiện.

Một người trung niên.

Niên kỷ khoảng năm mươi, thân cao bảy thước, một người trung niên bình thường, tướng mạo anh tuấn.

Gương mặt hắn cứng như kim cương, không có một chút biểu tình, không có một chút biến hóa.

Hắn cũng bước ra từ bụi cây, bay lơ lửng theo sau Vô Diện pháp sư.

Vô Diện pháp sư đi, hắn cũng đi, Vô Diện pháp sư ngừng lại, hắn cũng ngừng.

Hắn giống như tùy tùng của Vô Diện pháp sư.

Là một kẻ tùy tùng không có chủ đích.

Sau khai hai kẻ đó bước ra khỏi bụi hoa, cây hoa liền khô héo.

Bọn họ như là hóa thân của thần chết, khi xuất hiện mang đến sự chết chóc.

- o o o -